

пращѣ, и нѣкой подаде глава задѣ дълбоката стълба, съ насоченъ къмъ тѣхъ пищовъ.

— Стойте! Не мърдайте! Избихъ ви! Кои сте вие?

— Азъ. . . азъ съмъ, чичо Драгне. . .

— Косъ, ти ли си?

— Азъ, и Михалъ, и Георги...

— Ами видѣ ли вжтре?

— Видѣхъ зеръ . . .

— Тогава маршъ и тримата въ мазето!

Момчетата слѣзоха долу, като мъкнѣха торбитѣ си и заледената черга. Попъ Минчо ги изгледа сърдито, но като видѣ, колко сж уморени и премръзнали, посочи имъ огъня. Момчетата наклѣкаха около огнището. Свещеникътъ ги приближи, сложи ржка на Косевото рамо и посочи котела.

— Вижте вжтре! — рече той строго. — Знаете ли какво е? Олово — куршуми лѣемъ. Патрони ще приготвяме. Сѣщате ли се за какво сж?

— Знаемъ, — промълвиха изплашенитѣ момчета.

— Знаете, ала ще мълчите, че инакъ езицитѣ ви ще отрѣжа!

— Слушаме, чичо попе.

— Не, така не може! — обади се Драгни. — Да ги закълнемъ, дѣдо попе. Нека се закълнатъ като насъ, предѣ кама и револверъ.

— Добре, да ги закълнемъ. Елате ей тукъ! — обърна се той къмъ децата. — Колѣничете, снемете калпацитѣ! Димо, дай кръста!

Клисарътъ измъкна отъ нѣкъде дълга кама и арнаутски револверъ, сложи ги на кръстъ, поднесе ги предѣ момчетата и зачака.

— Сега прекръстете се и повтаряйте

следъ мене! — изкомандва имъ попъ Минчо.

— Заклевамъ се во име Отца и Сина и Светаго Духа, че никога и никому нѣма да обадя, какво съмъ видѣлъ тукъ, тази нощъ, ако ще би^{чи} и на огънь да ме горятъ. Ако престжпя клетвата си, ще отговарямъ съ живота си тукъ долу, на земя-